

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, càda número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.º atrassats des 2.º tom.....	0'25	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fóra Palma. Dins Mallorca.....	3 mesos.....	0'85
1 any.....	3'25	»
Dins Espanya.....	3 mesos.....	1'00
1 any.....	3'50	»
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
1 any.....	5'00	»

UN BOSSÍ D'HISTORIA D'UNA PÉSSA DE DOS.

Un dia decapvespre passava jò p'es Born acompanyat d'un amich méu, y caminant, caminant, y xarrant, xarrant, quant varem essè devant es cadafal vaitx afiná una péssa de dos cèntims y la vaitx cohí. Aquella péssa eran es primés doblés que jò havia trobat en sa méua vida; aficantlosmè dins sa butxaca varem continuá sa passetjada anant à pujá per sa còsta de la Sèu.

Quant pujavem, un pòbre mos demanà almoyna, y jò que no'n duya pús dins sa butxaca, vaitx posá má y li vaitx dá sa péssa de dos.

Seguirem caminant. Si ara aquests dos cèntims haguessen pogut parlá y contarmós sa séua història, deya jò per mí mateix, ja seria digne d'estamparsè amb lletres de mòtlo. Amb aquests pensaments arribàrem cadascú à ca-séua, y aquell vespre, ¡mirau quina còsa! vaitx somiá que sa péssa de dos me contava sa séua història poch més, poch ménos, diguent axí:

«Vaitx sentí una estreta fòrta y vaitx pegá hot trobantmè dins una senaya junta amb altres compañeres méues, totes còm jò mateixa, nòves, y ben lluentes. No sabia que me passava y à qu'anava; massa heu sabré ara estant destinada à corre de la xèca à la mèca, à veurèn de verdes y de madures y à redolá per dins ses mans de tota casta de gent.

De dins sa senaya me posaren à dins un saquet y me taparen tota d'altres germanes méues; allà dedins no sé quants de dies hey vaitx está; à mí me pareix-qué estarhí sigles; es cap y la fi un dia, quant ja creya no sortí may més d'aquella presó, sa claró hermosa des sòl me pegá demant; y lluenta còm era y brillant, me vaitx creure essè ditxosa y felís. ¡Ay, pòbre de mí! encara no coneixia el mon y em pensava no pèdre may aquella hermosura y galanía. ¡Qu'anava d'errada!

Ben aviat m'agafaren es dits d'un empleat de Tésoreria y me donaren à un señó, que no vaitx podè sèbre may

quí era, però que sempre me duya dins sa butxaca mesclada amb altres còm jò, però més gròsses, y miquetes de tabach y paperets embolicats; ja estava cansada d'está embrutada y aufegada allà dedins; d'en tant en tant ses mans d'aquell señó me tocavan y me pareixia qu'es dits me volian agafa, però sempre s'en duyan ses altres pésses y vaitx arribá à quedá tota sola à un recó de sa butxaca.

Llavò vengueren à fermè visita? primé un rosari, llavò un parey de bales de revolver, ¡quí heu hagués hagut de dí y més tart altres pésses còm jò. ¡Que'n feya de temps que no'n havia vistes!

Amb elles vaitx sortí de dins aquella bruta butxaca y me vaitx trobá demunt una llisa taula de marmòl d'un cafè; però ja no era digna d'estarhí; aquella lluentó qu'hem feya pareixe d'òr ja m'havia fuyta.

De ses mans des mosso des cafè vaitx passá à ses d'un altre señó que pareixia còsa gròssa; me posá dins sa bossa de plata, y allà hey vaitx trobá altres pésses còm jò però blanques y lluentes; los deyan pessetes; jò no'n havia vistes may; m'entretenia mirantlès de prim conta per veure si em faria amiga séua, però no'u vaitx podè consegú perque no era tant còm elles y estavan empagahides de tenirmè per amiga. Jò hauria volgut essè tan hermosa, però me vaitx resigná perque no hey havia remey.

Un dia una pòbre dona demanà almoyna à n'aquell señó; ell se tregué sa bossa y agafantmè me posá dins ses mans d'aquella dòna.

Era una viuda que tenia dos infants y jò vaitx essè tot es séu capital; me dona à n'es séu fiy majó y li digué qu'anas à comprá un panet perqu'encara no havian berenat.

Aquell àngel m'estrengué amb ses séues manetes y jò encara may havia estat més felís ni més ditxosa. ¡Quina llástima! (deya,) qu'ara aquest atlotet m'haja de deixá à una botiga de vendre. ¡Quina diferència d'está amb ses méues compañeres orgulloses, ses pessetes, despreciada de totes elles, ó dins ses petites mans d'aquest infant que m'estreñy per pò de perdrermè!

Varem arribá à un forn, y sa madòna coneguent sa pobresa d'aquell atlotet li regalá es panet. ¡Quina alegria me doná! Ell me torná à sa mare y aquella santa dòna m'estojá dins sa séua butxaca véya y espellissada ahont estava jo molt milló apreciada, que no dins sa bossa de plata enrevoltada de pessetes orgulloses. Més m'agradava essè sa fortuna d'un pòbre que sa nòsa d'un rich.

Aquella dòna atravessá es Born amb s'infant à n'es brassos y s'altre aferrat à ses faldetes y quant se treya un mocadò que me feya compaña, aquest m'en dugué embolicada per dins es séus doblechs y vaitx caure en tèrra es mitx des passeitx sense que ningú s'en temés.

Passaren altres persones y me posaren es pèus demunt sense veurèm, fins que tít passares y ja no impòrta que te cont res més perque tít ja'u sabs.

Ara estich en mans d'aquell pòbre à ne quí tít me donares y no sé que serà de mí. Voldria essè felís y encara no puch dí que may haja estat bé del tot.

Dins sa séua butxaca passarem una bona estona jo y una clau qu'hey vaitx trobá dedins; però à lo milló de sa nostra conversa em traguèren es téus dits y casi no vaitx tení temps de dí adió à n'aquella clau qu'havia estat compañera méua per un instant.

Sempre succeheix lo mateix. Quant estiam bé no dura s'estarhí més qu'un moiment.

Allà ahont estava més contenta era dins ses mans d'aquell atlotet que m'estreñia per pò de perdrermè. ¡Qui hey hagués pogut está sempre! Lo que desitx es corre per dins mans de pòbres y no torná veure pús aquelles ni altres pessetes que s'empagaheixen de tenirmè per compañera.....»

No vaitx sentí res més perqu'es méus uys se badaren; llavò agafant sa ploma vaitx escriure aquest bossí d'història, qu'encara que no impòrta à ningú, axí mateix servirà, quant no per altre còsa, per omplí un parey de columnes de L'IGNORANCIA.

MESTRE JUAN ESCRIVIU.

DINS UN TREN.

—¡Ola, Miquèl! ¿Que vens de Felanitx?

—Sí. Tench d'arribá à Ciutat per feynes.

—¿Y còm van ses viñes de per allà?

—De lo més bé per ara. Han trèt molts de reims y gròssos.

—Axò es bò. Aquest *fogoneu* es la mayna de Felanitx.

—Ja heu pòts dí en veritat.

—¿Y no'm dirás d'hont es sortida aquesta planta? Fa estona que tench ganes de sebrerhó, perque si la dugueren de fóra Mallorca; bòn favó va fé à n'els felanitxés el qui la va fé dú.

—¡Ca! Aquesta planta no es forastera. Qui la va introduhí dins Felanitx va essé un señó que tú coneys, qu'heu entén molt, maldement no fassa vasa y pareixca que no sap rès.

—¿Y d'hont la dugué?

—De Porreras. Allá, he sentit contá, qu'hey ha una possessió que li diuen *Son Fogó* y hey havia nat una parra borda devóra ses cases, que quant veren que feya tants de reims la deixaren fé. Vengué sa cenrada, y pegá à totes ses viñes de Porreras ménos à sa parra de *Son Fogó*. No mancá qui heu reparás y s'en dugué serments per sembrá mayòl y li va aná de lo milló, fentli més reims que ses altres parres. Altres viñóvols féren lo mateix, y perque sortia de *Son Fogó* li donaren es nòm de *fogoneu*. Ara aquesta planta está escampada per tota Mallorca y dona una abundancia de reims que no dona cap altre casta de serment.

—De vegades diuen: «D'una espina surt una rosa». Qui havia de dí fa mitx sigle que d'un borday de parra li vengués à Felanitx es gran comèrs que ara té.

—Ja es ben vè.

—¿Y es pòrt, còm va?

—Plè de barques el pòts veure sempre.

—¿Y es vapor?

—Navega d'allò més guapo.

—¿Y sa Societat de crèdit?

—Manetja més doblés que no vòl.

—¿Y es Teatro?

—Sempre emprat amb concèrts y altres diversions.

—¿Y es ferro-carril?

—Marxa. Ja está señat desde la vila à n'es pòrt y ara se fan es plans. Pareix qu'hey ha una empresa catalana que'l vòl construhí.

—¿Y s'Imprenta?

—Ja anda. Ahí vaitx veure es séu primé trabay amb un anunci d'es vapor *Santucri*.

—¿Y es plá d'*Ensanche*?

—Llest; y trasts de cases demanats amb molta de pressa.

—Vamos, vamos. Tot vos sia enhora-

bóna y passau envant que ja se pòt dí que Felanitx es una verdadera Ciutat. Deu fassa que tot vos vaja bé.

—*Hombre*. S'homo que trabaya de sòl à sòl arriba un día qu'heu tròba tot à un racó.

—Parlas bé.

POQUET Y CLARET.

CERCÁ LLANA Y ROMANDRE TÓS.

—Bòn día tenga, Don Andreu.

—Bòn día.—¿Qu'está ocupat?

—No.—Si está desenfeynat

M'asseuré en lo permís séu.

—¿Qu'es qu'hey ha?—Jò ley diré:

Ha de creure qu'he arribada

Parqu'avuy m'han informada

Qu'una criada ha mesté.

—Es veritat; molt temps fa

Que vaitx à darrera axò...

—Ydò, dispònga de jò;

Si li agrat, me pòt llogá.

—Bòno: abans m'he d'enterá

De ses feynes que sabs fé.

—¿Quines son ses qu'ha mesté?

—T'ho diré: m'has d'escoltá:

Has de sèbre fé aviat

Calses de llana d'anguila.

Més, trèure aygo aquí s'estila

Amb un pané foradat.

Cada día has de posá

A ses mosques de la casa

Es séu morral còm à un ase,

Un pèch abans de diná.

Perqu'aquestes descarades

Sens permís van à menjá

P'es plats; y més rabia fa

El que pagan amb picades.

Més, has de sèbre cosí

Amb fil blanch de nègre séda.

Més, trèure sahím de blèda,

Fregí xuya de confí.

Més, has de sèbre també

Fé un estufat d'escat y mussòla

D'anges d'escat y mussòla

Dins un'olla de papé.

Més, has de sèbre cuyná

Arròs sèch amb molt de bròu.

Y... bòno; ja n'hi ha pròu.

Si heu sabs fé te vuy llogá.

—Axò heu tench p'es caps des dits;

Tánt, qu'heu puch fé de cluchs-nys:

A ca Don Pèp d'ets embuys

Heu vaitx fé sèt àns seguits.

Y altres còses que sé fé

Que no m'ha dites vosté;

No heu dich per alabarmé,

Sòls per enterarló bé.

Tota còsa que veitx fé

Heu aprench amb una uyada.

—¡Bòn uy tens!—¡Ah! jò som nada

Dia trenta de Fèbré.

De menjars bòns n'hi faria

Una gròssa tracalada.

En sé un de néu torrada

Qu'es morros s'en lleparia.

Més, sé fé un bòn estufat

De ses costelles des lleu

Que li assegur, Don Andreu,

Que milló no n'ha menjat.

Més, li faria un trempó

Que diria: «¡Axò es cuynera!»

Es de fuyes de jonquera

D'aquelles de dalt turó.

Y una feyna, Don Andreu,

Que ben molt li agradaria.

Sa cara y pèus rentaria

A ses pussés des llit séu.

Y altres feynes... ¡que diré!

Seria un may acabá

Si les hagués de contá.

¡Vaja! à totes les fas bé.

—¿Totes, rossa? ¡Re-cabòtes!

¿Y no'n sabs més?—Ja heu veurá.

També sé molt bé ensellá

Ets ases de dues pòtes.

—¿Y à mí'm tractarás d'ase

Quant jò som à dins ca-méua?

Ets ases son à ca-téua

Y no dins aquesta casa.

—¡Ja .. ja... jay...! ¿Que l'he ferit?

—Vaja; surtmè prest d'aquí.

—Riure's volfa de mí

Y malament li ha sortit.

—¿No't dich que surtes?—Deix fé.

Que primé el vuy avisá

Qu'altre pich no's torn posá

Amb gent que no coneix bé.

Y aquest fét de nòltros dos

Li sia lissó ben sana;

Qu'está vist: «Qui cerca llana

Molts de pichs roman ben tós.»

FEROSTAS.

CALAMITATS

QUE SA FORTÓ DES TEMPS MOS DU.

Dimecres de la setmana passada en es carré d'En Fiol una quadrilla d'atlòts, d'aquells que cada vespre tiran junta sense que ningú los diga rès, baix des fanal des cap de cantó des carreró d'En Sans, varen tení à bé s'agafá una grapada de terra perhòu y anarla à tirá à dins sa bomba de s'horxata de ca un aygojeladé.

Còm es cuarto de ses bombes estava pròp des carré, no los costá molt de trabay à n'els benemèrits atlòts, (gracies à s'ausència d'es municipals) ecsecutá es séu projècte y fogí.

—Còp de bossa no es mortal, (degué dí som amo quant se temé des fét,) però es pèrdua per mí y ganancia p'ets altres horxatèrs, perqu'ara si vénen à pendre'n hauré de dí que no n'hi ha.

L'endemá, qu'era dijòus, en es mateix carré, se tregueren es cambuix dues señores *mamays*, y es motiu va essé perque tenen dues fies, (una de ses dues va casadora,) y estant en es balcó totes dues, passá un xaval d'aquests que los diuen *pollos* y les se va mirá fent sa mitja, y còm es balcons están que se tòcan un amb s'altre, totes dues se cregueren qu'anava per elles y comensaren à insultarsé fins que sortiren ses mares y de balcó à balcó se tiraren un manat de *requiebros*, que may los havíam sentits dí en es més afamats més-

tres de sa flastomia que son es carretés, y encara no acabá axí, perque sa que pareixa més conforme de ses dues, per acabá, va dí que no se volia posá amb genteta; y s'altre, qu'à n'es pareixe fregava, agafá es paneret y ley tirá per sa cara.

Avis à n'es jovent; si no heu sabiau ja heu sabeu, que si anau festetjadissos y passau per allá, vos aferrarán per *salta de buenos*, amb quatre mans, perqu'à n'es veure no estarán molt à posá un anunci en es diari que comensará axí: «*Novios.....*»

En tot es temps d'aquests dos espectacles *gratis*, es Municipals devian essé à fé un *truch y flò* perque no los véren per lloch.

Si creyam essé escoltats suplicariám à n'es nòstro Ajuntament qu'hey posás remey, perqu'axò es questió de *política* entre es veynats, còsa qu'à éll li agrada molt.

JUAN DE DEU.

ES SESTETOS.

Pertocant à sa Societat de *Sestetos*, conforme diguerem en es número passat, vertaderament es una còsa de lo milló demunt lo més hò que se puga senti. Un aficionat à qui demanaren qu'hey trobava, respongué *Un bossinet de Cèl*.

No mos errarem amb so pronòstich que fèrem, perque cèrtes còses comensan lo primé per fé bona oló, y à la lleugo se coneixen. Els qui heu han sentit mos guardarán de mentí, y els qui no hey anaren tot axò s'han perdut.

Nòltros no mos atrevim à fé un judici crítich de lo qu'es aquesta casta de música de piñó vermey, ni referent al mèrit del mèstre directó Arche, y d'els professors Ibarguren, Lizarralde, Beltran, Espinosa, Carvajal y Sobrino. Tot lo que podriám dí serían elògis, y axò heu porèm da per fèt amb lo qu'hem dit.

Lo que sí hem de fé ha d'essé, en nòm nòstro, y d'els amadors de sa bona música, doná espressives gracies à dits senhós Directó y Professós, per haverse animats à passá aquest trós d'aygo salada, y vení à n'aquesta illa, si bé petita amb estensió, gran en sentiment del art, y amb so remó de ses ones que la besan, amb ses ventolines que siulan y jugatellan p'els ramatges d'els seus boschs, olivás y tarongerals, singles y peñals, amb sa piuladissa de ses séues pintades cadeneres, pinsans y passerres, y afinadíssimes tonades d'els rossinòls... à mesclá un poch de la séua deliciósissima música, producte de superiós inteligències, posada en mans de qui còm élls l'ha sentida, y han sabut ferla senti.

¿Que més podèm dirlos?

Que lo qu'han fèt, sia no més es comensament de lo que se pòt fé. Que tornen.—T. T.

XEREMIADES.

Quedám sumament agrahts à Don Llacinto Feliu y Ferrá per sa invitació que rebérem per assistí à n'es Concèrt instrumentat que tengué efecte anit passada divèndres en es *Círculo Mallorquin* que tan dignament presideix.

A poch, à poch, y fóra brevetjades amb axò de calsa molts, molts, de punts musicals; perque de tot hey ha à la viña del Senhó.

Vengué es *Caballero Cayetano*, que feya jochs de mans molt bé y amb molta netedat, tot lo qu'es pòt fé de milló: però res més ni pús. Posa es prèus baratets; tengué molta gent; doná tres ó quatre funcions, y s'en dugué cinch ó siscentos duros de ganancia. Fins aquí no hey ha res de mal.

Es venguda s' *Estudiantina española Figaro*. Uns concertistes, de primera; quatre bandurries, dues guitèrras y un *violoncello*. Sèt professors de bònveveres, que fan primors, y dins es séu gènero, no sòls de lo superió qu'es pòt presentá, sinó qu'es una còsa vertaderament notabilíssima y digne de sentir-se no un pich totsòl. Ydò, aquests vertadés artistes, y dant uns concèrts de tant de mèrit, han tengut es Teatro buyt... qu'axò succehís es primé día se comprèn, però no els altres; y molt manco quant es prèus no eran gens feuxuchs: y apesá d'axò, casi tregueren per viatge y estatge.

Si el *Caballero Cayetano*, ó un altre còm éll, torna, tornarà tení es Teatro plè. Axò son còses que segons per quin uy entran surtan bé; però al mateix temps fa rabi que quant es una còsa bona, la gent li fassa espatleta.

Es ben cèrt allò qu'es diu, tractantse des públich, lo mateix qu'es melons, quant un homo se pensa havè triat un terròs de sucre, ¡se troba una carabassa!

El senhó Arche, directó de sa compaña de *sestetos*, y empresari d'aquests concèrts, tengué sa finesa de bona educació, atenció y compañerisme, de dá ordre que, à tots els professors de s'orquestra des Teatro los permetessen entrá *gratis*, sens demanarlós res per entrada ni per seure... amb una paraula... convidats: axò se fé de mòdo qu'heu poguessin sèbre, y diuen qu'heu saberén. Ydò, sapigau que varen essé ben pochs els qui hey anaren.

Podriám trobá sa causa d'axò en varies còses. Primera: que sabent que se feya referència à professors, no se tenguessen per tals, regoneixentsé molt d'ells no més que còm à *músichs*. (Se fèren justícia.) Segona: que còm sòlen essé aplegadissos moltes temporades, no

sabessen quals d'ells serían considerats còm à des Teatro... y no fós còsa qu'à sa pòrta los demanassen s'entrada... (alèrta.) Tercera: qui sab si se pensaren que la còsa no heu pagava, ó qu'ells los podrián da cent vòltes. (Axò sí; en quant à pretensions, tira per llarch.)

Lo cèrt es, qu'à una finesa de compañerisme, correspongueren molts d'ells amb una desatenció y grosseria.

Ydò, ja heu veu, senhó Arche, amb quina casta de gent les se tirava... axò d'educació, finura, atenció y compañerisme, per cèrta casta de músichs es parlarlós en *gringo*. Hey ha còses que no se compònen si no los fan *cura de mòro*.

Escrit axò, hem sentit à dí, que se suposava qu'uns quants no hey anaren perque tenían reveilla y festa de carré, y los interessava molt aná allá ahont porían cobrá doblés; vòl dí, que si acás, no heu feren apòsta; encara que males llengos podria essé que diguessen, que si no ley feren apòsta, eran capassos de ferley.

Han tornat un poch p'es séu honor; aquests derrers concèrts ja n'hi han anat uns quants més, lo qu'impòrta es que prengan es bon ecsempa.

Y vaja de música.

Se pòt dí qu'han acabat ses festes des mes de Maix dedicat à la Santíssima Vèrge Maria. Altás ben arretglats, cubèrts de llums y de flòrs, y preciosos ramells y adornos, y gent devòta omplint ses Iglesias.

Durant aquest temps es músichs han fèt de ses séues, tocant à escarada; y à la Reyna y Señora del Cèl y de la terra, li han donat sa maltractada del sigle.

Pareix impossible que no se pòs remey y composura à semblant escándol. Axí còm hey ha persones que duen pretensions en fé ses còses bé, pareix que molts des nòstros músichs les duen en ferhó malament, y à qui heu pòt fé pitjó. Qu'ells heu fassen se comprèn, perque no hey ba més cèra; però que se los pach per fé axò, que se tenga paciència per sofrirhó, es lo que no se pòt comprendre.

Axò ja no son funcions d'Iglesia; axò ja no son més que retrètes, rendò, desordre, irreverència, y profanacions de la casa de Deu. ¡Quin día será aquell, qu'es qui comandan d'els temples s'enempaahirán, y heu arruxarán de tot, fins que se compòngan, si es possible; y d'ells, y de sa música que manetjan, en fassan s' *espúrgo* y netetjada qu'es precis!

Mos atrevim à dirigirmós à n'els senhós que compònen la Exma. Dipntació Provincial, cridant sa séua atenció referent à ses cadires que se pòsen dins es palcos des Teatro Principal y à vegades

per sa platea. Son de lleña que fench blanca, are de coló indefinible per lo brutes y saroloses: de bòva ennegrida y mitx esfondrades: y... ¡qui sab! si amb habitants de mala casta. Dits mòbles ja no serveixen més que per dú à fèstes de carré de lloch arreconat y amb reverberos mascarats.

Aquest Teatro no amā axò: semblant còsa fa empagahí. ¿Per que no s' han de fé, còm son ses butaques, unes cadires de caobilla y rejilla, si no les vòlen de vellut d' *Utrecht*? ¿Que dirán de nòltros? Vaja, señós, la còsa axí no va, ni pòt aná. Es punts escapats ja comensan à essé massa, y arribarèm à mostrá...

* *

Ja l' any passat volíam fé públich un fét que desdiu molt à favó de ses persones qu' el cometen.

Es es cas qu' hey ha *graciosos y graciosos* à n' es carré d' es Moré que s' entretenen à tirá paperets embolicats amb cènra dedins y salivades à demunt ses persones que tranquilament passen per dit carré, y quant no, tirantlós *sayos ó insultos*, y no heu fan per mal sinó per matá s' ociosidat que pareix qu' à dites *graciosos y graciosos* los té consumits.

Suplicám al señó Municipal d' aqueil barrió que fassa una qu' altra vòlta per dit carré, à fi d' evitá aquest abús y posarlós es correctiu qu' es cas se mereix, y proposantmós, ben à pesá nòstro, à *mapá* amb lletres de mòtlo es nòms de aquests *graciosos*, (que per élls tot l' any son es derrers dies,) si persisteixen amb sa séua ridícula y asquerosa idèa, impropia del sigle de sa civilisació.

* *

Fa uns quants dies qu' es tròban dins els carrés de Palma més Municipals que no se solían trobá abans. ¿Qu' hey deu havé hagut qualque espolsada de s' Alcalde?

* *

Sa processó de dijous va essé molt lluhida y molt concorreguda. Y sa gent sortí d' una manera que tothom parexia señó gròs. Sobre tot ses pageses aquest día tiran el resto, y se presentan còm à mostradós d' argenté.

COVERBOS.

A una possessió de Llubi hey anava es diumenges à dí sa missa un capellá de Muro. Es señó d' aquesta possessió tenia sa costum de posá el Sant del día que naxían per nòm à n' els séus frys y axò heu sabia es capellá. Succéhí qu' à sa séua señora n' li 'n dugueren un es día del *Corpus*. Quant va está bona que va aná à fóra per temporada, totduna qu' es capellá la vé li va dí:

—Bòn día tenga, señora. ¿Que ja está bona del tot? ¿Y Don Corpusset, que no l' ha duyt per aquí?

* *

Preniu modèlo, alcaldes, de l' ofici qu' un compaño vòstro enviá à un altre. El traduhim sens llevarli ni afegirli rès.

«Havent sabut aquesta alcaldía que en el terme municipal de sa de S. S. s' havia trobat un cadavre, se serveixca averiguá si dit cadavre es es d' un vecí que fa tres mesos desaparegué, segons se creu, afeget, d' aquesta localitat.

Ses señes des cadavre, en tot cas, son ses sigüents:

Coló sa: uys molt vius y espressius.

Señes particulás: es tartamus.»

Ara sòls faltan ses señes de s' alcalde qu' escrivía. Les podrà prendre qualsevol que tenga un ase à ca-séua.

* *

Contan que se moriren casi d' un pich un grapat de musichs, d' aquests que no son més que manòbres de l' art, renonés d' ofici, y grollés per essència. Tocaren à sa porta del Cèl. Sant Pere, obrint un poch es portelló, y fent mala cara, pròpi d' un porté mitx enfadat, los demana:

—¿Qui sou?

—Músichs de capella.

—Ara no poreu entrá. Predican.

Y *pa-pdm!*... los doná es portelló p' es nús.

CRIDES.

Tut-tu-ru-tut. Se fa sèbre à n' es públich, qu' à Can Canals de sa Còsta d' En Bròssa numero 10, hey ha tota casta de **VENTAYS** per hòmos y per dònnes, per señós y per señores, per *polls y polles*, pagèsos y ciutadans, tant si ténen caló còm si no 'n tenen, tant si vòlen gastá molts de doblés còm si pòchs.

Hala, ydò; anauhi que no vos n' apadireu cap mica.

Qui **VENTAYS** cerca

Bòns y barato

Que pas un rato per CAN CANALS.

Son de València,

Japon y Viena,

De quatre cèntims

Eins à mil reals.

D' última moda

Arribats ara

Qui no té cotxo

Qu' hey vaji à pèu.

Si du coxéra

Que se pòs cròssa.

Còsta d' En Bròssa

Numero deu.

PETAQUES.

S' en ha rebut un preciós surtit en classes fines còm son en pélls de Rússia Australia y cocodrillo, à sa tenda d' Articles d' Escritòri y Dibuix d' els hereus de Don Gabriel Rotger, Cadena de Cort, 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH. —Sa festa milló per tú es la Trinidad.

SEMBLANSES. —1. En qu' hey ha Mòlls.

2. En que ténen número.

3. En qu' hey ha nòus.

4. En que té Jesuset.

TRIANGUL.....—Marian-Maria-Mari-Mar-Ma-M.

XARADA.....—Fé se.

ENDEVINAYA.....—Un tintó.

GEROGLIFICH.

Ponimica A Y COI

* *

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla es presidi à sa tròpa?
2. ¿Y sa tròpa à n' es Titols?
3. ¿Y es Castell de Bellver à sa Llònja?
4. ¿Y un tigre à un venedó de carn?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digau: sa 1.ª retxa, lo qu' es Espana; sa 2.ª, lo que fa cèrt arbre; sa 3.ª, lo que diu que fa un Rey; sa 4.ª, una dignidat; sa 5.ª, un animal, y sa 6.ª, una lletra.

ESEMÉ.

XARADA.

Es méu tot va à festetjá
Y s' en vá p' es *prima*, dos;
Per no trobá sa *tres*, *prima*,
Qu' un *prima* li vòl matá.

BIEL.

CAVILACIÓ.

MEL AL COS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

.0.. .e .a.. .0.. .e .i.a..
X.

ENDEVINAYA.

Som petit que no m' afinan
Y mèn el mon orugat;
De mi molt s' en ha parlat
S' en parla, y no m' estermanan.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé st som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Tinet:—Es logogrifo bé, però es geroqlifich no hey pòt aná per mor de ses figures.

26 MAITX DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.